

KOLEGAMENTO CH
Rocca di Papa 9. apríla 2016 –18 hod.

„Ja, ty, my... motory zmien“

(Pracovný preklad: Zora K. a Hana P.)

01)	Telefón, satelity a web pre celosvetovú komunikáciu.....	2
02)	Ázia - 50. výročie Hnutia fokoláre.....	4
03)	Otvorenie a pozdravy.....	5
04)	Plody odpustenia – Juhoafrická republika.....	6
05)	Gibi & W = Pipo & Tipo – gesto odpustenia.....	7
06)	Svetový deň mládeže 2016 - R4U - #4PEACE: z Ekvádoru.....	7
07)	Brazília – skúsenosť AFAGO.....	7
08)	Moskva – krídla nádeje.....	8
09)	Telefonát s pátrom Lucom Bàinom – Dielo pre Kazachstan.....	10
10)	Dialóg: Maria Emmaus Voce a Jesus Moran.....	10
11)	Chiara Lubichová – bratstvo sa vytvára len osobitnou láskou.....	12
12)	Záverečný pozdrav.....	13

01) Telefón, satelity a web pre celosvetovú komunikáciu

Audio Collegamento CH z 2. októbra 1980

Eli Folonari: Toto je prvé vysielanie z Ríma: Chiarin príchod sprevádzalo množstvo darov, kvetov, telegramov z celého sveta.

Paolo Balduzzi: Pozrite sa na túto fotku, práve pri tomto stolíku všetko začalo. Toto je Chiara Lubichová a Eli Folonariová ako telefonujú niektorým mestám vo svete. Bolo to 2. októbra 1980. Išlo o prvé celosvetové kolegamento!

Vedľa mňa je Anna Paula Meyerová, ktorá už od roku 1986 žila vedľa Chiary a odvtedy sa venovala kolegamentu. Anna Paula, ako prvú vec, prečo to voláme kolegamento CH?

Anna Paula Meier: Pretože sa vysielalo zo Švajčiarska, odtiaľ sa šíri prvé telefonické konferencie, CH označuje *Helvétsku konferenciu* a toto pomenovanie už zostalo.

Paolo: Ktovie koľkokrát si, Anna Paula, videla túto scénu. Aký dojem robí na teba táto fotka?

Anna Paula: Milú spomienku, išlo o chvíle velikánskeho spoločenstva medzi všetkými. Chiara túžila dostať sa ku všetkým, aby sme spoločne napredovali.

Paolo: Aj dnes pokračuje toto celosvetové zdieľanie, a predstavte si, že v tom istom dome, v tej istej miestnosti dnes pracuje komisia, redakcia kolegamenta CH.

Ide o medzinárodnú redakciu v zastúpení aj Spojených štátov, Brazílie, Českej republiky. Nieкто sa stará o obsah, iný o techniku, iný prekladom.

Cesare, prv než sme začali, povedal si mi, že tento predmet má niečo spoločné s kolegamentom CH. Prečo? A o čo ide?

Cesare Borin: Paolo, je to model satelitu *Olimpus*, ktorý nám *Európska vesmírna agencia* dala k dispozícii na skúšku, na prenosy prvých veľkých medzinárodných udalostí. Po ňom to bol podobný satelit, ktorý nám dali k dispozícii na prenos videí počas kolegamenta. Momentálne už nepoužívame satelit na vysielanie kolegamenta, pretože používame internet.

Paolo Balduzzi: Do koľkých jazykov sa prekladá collegamento?

Iracema Amaral: Tlmočíme ho do 13 jazykov, tých najpoužívanejších, ale aj všade tam, kde žije komunita Hnutia.

Paolo: Teda ani nevieme, do koľkých jazykov sa kolegamento prekladá! A ešte v tejto súvislosti, Anna Paula, povedala si, že by si mi chcela niečo ukázať v záhrade. Pravda?

Anna Paula: Áno! Ide o anténu, tiež dar *Európskej vesmírnej agencie*, ktorú sme používali pre tie videokonferencie, s ktorými sme začali v roku 2003.

Paolo: Výborne. Pod'me sa na ňu pozrieť.

Zvučka kolegamenta CH z roku 2003 hudba a časť apelu

Eli Folonari: Maďarsko?

Hlas ž.: S celým srdcom sme tu!

Chiara Lubich: Je to prvé satelitné kolegamento!

Eli Folonari: Kanada?

Hlas ž.: Áno, pripojený je aj Vancouver a Montreal!

Chiara Lubich: Výborne!

Paolo: Toto je anténa v štýle veľkých televíznych staníc, ide o veľkú anténu na prenos do celého sveta.

Anna Paula: Keď ju sem priniesli a hľadali sme jej miesto, a mysleli sme si, že ju umiestnime tak, aby ju nebolo vidno, ale Chiara si vyslovene priala dať ju doprostred záhrady. Prečo? Anna Paula: Lebo – povedala – je to monument univerzálneho spojenia, univerzálnej lásky. Komunikačným prostriedkom dávala tento význam.

Paolo: Chiara ju z balkóna zaiste videla.

Anna Paula: Hovorila: „Pripomína mi to všetkých vo svete.“

Paolo: Nuž a teda, s celým svetom začnime odtiaľ dnešné kolegamento CH s prvou správou, ktorá nám prišla z Ázie.

02) Ázia - 50. výročie Hnutia fokoláre

Speaker: Jde o dejiny priatelstvi, hlasani evangelia a pomoci chudym ale take o dialog mezi nabozenstvimi a kulturami: to jsou dejiny Hnuti fokolare v Asii, které slavilo 50 let své přítomnosti na tomto kontinentu. Svědectví podnikatelů, studentů a univerzitních profesorů, politiků, rodin, vyjadřují cestu, kterou ušla komunita Hnuti fokolare na asijském kontinentu od svých začátků před padesáti lety.

Silvio Daneo: Bol som na palube lietadla do Ázie, bolo popoludnie, až v určitej chvíli, po odbavení všetkých formalít, ako som si kludne sedel, spomenul som si, že to bolo presne 16. februára o 3-tej popoludní, čiže. a že to je presne ten istý deň a rovnaká hodina ako pri mojom prvom odchode pred 50-timi rokmi. A tak automaticky – lebo to nikto nenaplánoval – vrátil som sa k spomienkam spred 50 rokov, k tým celkom osobitným chvíľam.

Speaker: 16. februára 1966 Guida Mirtiho zvaného *Cengia* a Giovannu Vernucciovú, s ďalšími tromi mladými fokolárinmi, posielala Chiara Lubichová na filipínske súostrovia, aby tam a na celý kontinent priniesli novú spiritualitu jednoty.

Silvio Daneo: Vycestovali sme počas vrcholenia vojny vo Vietname. Keď si spomenul Filipíny, nevedelo sa presne, kde ležia, ale keď sa povedalo, že je to za Vietnamom, všetci vedeli, o čo to znamená. Vojna trvala ešte desať rokov. Z tej cesty sme sa mohli aj nevrátiť. Teda znamenalo to rozlúčiť sa s Chiarou, so všetkými tu, bol to veľký orez... Mal som tiež privilegium, že som sprevádzal Cengiu. Bol som Cengiovým hlasom a ušami, lebo Cengia nevedel po anglicky. Neustále som hovoril dvoma jazykmi, lebo 15 rokov som mu bol v tom oporou.

Giò Vernuccio: Na začiatku sme sa ubytovali v maličkom domčeku a absolútne nič sme si nekúpili. Suseda nám požičala 3 stoličky, a asi 3-4 mesiace sme boli bez chladničky v krajine, kde sa ihneď všetko pokazí. Mali sme nejaké peniaze, tie, čo nám dali. Ale ani nám neprišlo na um kúpiť si niečo, ak ľudia okolo nás žili bez toho. Aj keď prišla Chiara potvrdila nám presne toto: máte byť takí, akí sú oni. Zaiste, že Ideál sa rozšíril medzi chudobnými, ale akoby zázrakom sa rozšíril aj medzi mnohými bohatými, ktorí nám dávali množstvo vecí pre chudobných, mnoho. Udialo sa „čosi“, pretože bohatí sa starali o chudobných, ale aj chudobní mohli dať bohatým to, čo mali vo svojom vnútri. A cestovali sme za peniaze od týchto bohatých, a tak Ideál prišiel do Kórei, do Japonska. [...] Mala som mapu Ázie na vnútornej strane dverí, a keď som ich zatvorila, objavila sa predou mnou táto obrovská Ázia. Bolo to aj tvrdé... mám za sebou dobrodružstvo s mravcami, s pavúkmi, s chudobou, povodňami, zemetrasením, ako to poznáme zo správ z týchto ostrovov, ale všetko skutočne prikrývala láska týchto ľudí, skutočne silná.

Silvio Daneo: Jeden žurnalista nedávno vyslovil, že Hnutie fokolare v Ázii má veľký úspech, práve kvôli schopnosti nevnučovať, nepoučovať, neočakávať od druhých, ale ponúkať... Fokolárinsky jazykom by sa to dalo nazvať: „robiť sa jedno“, je to vlastne empatia, teda vytvoriť to prázdno, ktoré vedie k dialógu. Človek, ktorý pred 50 rokmi nemal ani tušenie, čo sa udeje, a keď dnes vidí toto všetko, myslím, že plným právom je svedkom a môže svedčiť o pravde týchto faktov a to len na Božiu slávu a tiež, aby sme konečne nechali trochu priestor aj kladným správam.

03) Otvorenie a pozdravy

Tecris Noronha: Přeji vám všem dobrý večer! Wo hen gao xing wen hou da jia! Tímto potleskem děkujeme Giò a Silviovi za tento příběh, který se týká především nás, kteří pocházíme z různých zemí Asie. Já jsem Tecris z Číny, z Makaa. Vedle mne jsou, jak vidíte, lidé z různých asijských zemí: z Hong Kongu a z dalších částí Číny, z Thajska, Koreji, Japonska a Filipín

Tecris: Je tu například Roselyn.... *pozdrav v jazyce...*

Roselyn: Zdravím vás všechny, jsme Roselyn, pocházím z Myanmaru a jsem ráda, že jsem tady s vámi se všemi... (Pozdrav v jazyce....)

Tecris: Děkujeme, Roselyn. A dále je vedle mne Pernandos z Indonésie. Co by si nám pověděl?

Pernandos: Děkuji, děkuji vám všem. Indonésie je má 250 miliónu obyvatel, je tam nejvíce muslimu na zemi. Patří do ní asi 17 tisíc ostrovů a mnoho různých jazyků. Indonésie má mnoho kultur, má mnohá různá náboženství, mnohé kmeny. Já jsem se narodil v katolické rodině, v takové obyčejné, žiji v Indonésii, jak jsem už řekl. V Indonésii máme takový symbol, já vám to nejdřív řeknu v mém jazyce... To znamená různorodost jednoty. V této různorodosti, se šíří Ideál jednoty a pomáhá mi pochopit, co je to jednota. Je to pro mne užitečné, protože, jako člověk z Indonésie, žiji v této různorodosti. Děkuji Chile Lubichové a vám všem!

Tecris: Děkujeme ti, Pernandosi. Vítáme také vás všechny v tomto sále, kteří jste přišli z Loppiana a z mnoha částí světa, například z Kuby, z Malawy. Zdravíme také vás všechny, kteří nás sledujete z pěti kontinentů. Víme, že blízko New Yorku, v Mariopoli Luminosa, se shromáždilo 250 lidí z celé Severní Ameriky. Zdravíme vás!

Další pozdravy posíláme Marcovi Tecillovi, prvnímu fokolarínovi, kterému bylo minulou oslavil 90-té narozeniny. A dále Palmiru Frizzerovou, která patří k prvním fokolarínkám a žije v Montet ve Švýcarsku. A má dnes narozeniny. Palmiro, přejeme Ti všechno nejlepší.

Během tohoto kolegmenta podnikneme dalekou cestu. Vydáme se do Pretorie, Jižní Afriky, San Paola v Brazílii a do Moskvy v Rusku.

Tecris: Nyní by měl být na telefonu Predy z Atén.

Slyšíme se? Obdrželi jsme zprávy o tom, co děláte a prožíváte v Řecku a o vašem společném úsilí a mnohých dalších. Můžeš nám o tom něco říci?

Predy Pizzo: Jak víte, Řecko prožívá již několik měsíců těžkou situaci, jak kvůli ekonomické krizi, která postihla mnohé rodiny, tak i kvůli tomu, že sem přicházejí zástupy mužů, žen, dětí, kteří jsou nuceni opustit svou zemi.

Kladli jsme si otázku, jak jim být nablízku, jak vzít na sebe jejich utrpení, strach, jejich samotu... Jak konkrétně pomoci rodinám i uprchlíkům... Spojili jsme se s ostatními katolickými i pravoslavnými společnostmi, se sociálními organizacemi. Šli jsme do uprchlických táborů, pomáhali jsme s distribucí jídla, hráli jsme si s dětmi, přinášeli jsme vše, co bylo třeba. Především jsme s nimi byli, naslouchali jim.

Zrodila se síť solidarity mezi mnohými. Zakusili jsme, že utrpení spojuje všechny, nehledě na náboženství, vede k tomu, abychom ruku v ruce přinášeli útěchu a povzbuzení tomu, kdo trpí. Je to možná kapka v moři... ale kapka lásky, která je skutečná.

Velkým povzbuzením, abychom ještě víc rostli ve sdílení a společenství, je pro nás příjezd papeže Františka a patriarchy Bartoloměje na ostrov Lesbos, spolu s pravoslavným arcibiskupem z Atén Jeronýmem a prezidentem Řecka.

04) Plody odpustenia – Juhoafrická republika

Tecris: Vydáme se tedy do Jižní Afriky. Doktor Welile Shasha je ředitelem oddělení veřejného zdravotnictví. Vede důležitou kampaň za to, aby zdravotnické služby byly poskytnuty na venkově. Zaslal naší redakci několik svých životních zkušeností. Jednu nabízíme:

Welile Shasha: Som ženatý s Lucy, máme tri deti, ktoré si už založili svoje rodiny. Pracujem ako poradca Verejnej zdravotníckej služby v meste Pretória. Chcem sa s vami podeliť so skúsenosťou s odpustením.

Počas jednej niekoľkodňovej konferencie našej organizácie, jeden môj kolega proti mne zvýšil hlas. Povedal som mu: „Prosím ťa, teraz musíme pracovať pre konferenciu, porozprávame sa o tom keď sa vrátíme domov.“ Po skončení konferencie na druhý týždeň sme sa stretli a ja mu hovorím: „Dotklo sa ma, keď si sa voči mne rozčúlil, ale dajme to bokom. Chcel by som len vedieť, kde som sa pomýlil, aby som nerobil tú istú chybu aj vo vzťahu s druhými.“ A on: „Nie, nie, nerob si starosti! Už ma to prešlo.“ Opýtal som sa ho: „Určite?“ A on: „Áno.“ Tak som mu povedal: „Zranilo ma to, lebo si to urobil pred ďalšími ľuďmi, a okrem toho, som od teba starší. Ale odpustil som ti to. Nebudeme o tom viac hovoriť. A kde je ten počítačový disk, ktorý si chcel, aby som ti ho pomohol analyzovať? Môžem to teraz urobiť.“

Dal mi ho, ja som urobil analýzu, on o tom napísal správu svojmu nadriadenému, ktorý s tým bol veľmi spokojný.

Asi o mesiac prišla za mnou jeho manželka a okrem iného mi hovorí: „Viete, môj manžel už viac nebije!“ A ja: „A ako to súvisí so mnou?“ A ona: „Myslela som si, že ste v tom vy, lebo odkedy pracuje s vami, je celkom iný...“ A sme priatelia až dodnes.

Možno chcete vedieť, prečo sa takto správam. Raz som sa zúčastnil na jednom stretnutí Hnutia, na ktorom sa hovorilo o odpustení, že to závisí od toho, kto odpustí, nie od vinníka. Rozhodol som sa podľa toho konať doma, s manželkou, vo vzťahu s deťmi a veci idú dobre.

Tecris: Děkujeme Walile a zdravíme všechny v Pretorii!

05) Gibi & W = Pipo & Tipó – gesto odpustenia

Grazie Walter Kostner.

„A teraz ti ukážem...!“

06) Svetový deň mládeže 2016 - R4U - #4PEACE: z Ekvádoru

Tecris: Od 1. do 10. května proběhne Týden sjednoceného světa, který se zaměří na Ekvador v Quitu. Na celém světě proběhnou workshopy a manifestace na znamení dialogu mezi kulturami. Ty z vás, kdo užíváte sociální sítě, vybízíme, abyste zapojili své úsilí pro mír ve formě hashtagu #4Peace .

Podrobnější informace se dozvíte na příslušných webových stránkách.

Čau, jsem Catalina, gen z Ekvádoru. Týden sjednoceného světa je pro nás v Americe výzvou: Na základě Chiařiny meditace s názvem: „Jedno město nestačí“ jsme stanovili strategii. Je nás málo, ale to bylo naší silou, protože v tomto dobrodružství jsme šli dopředu s místními komunitami a s mladými lidmi z hnutí, z přáteli z univerzity a mladými lidmi z různých původních kultur.

Naše země mají po předcích velmi bohatou kulturu a naši silou jsou vztahy dialogu mezi kulturami. Jako motto jsme si proto zvolili: „Propojení kultur - cesta k míru. V Ekvadoru začala výzva interkulturnosti před několika lety, kdy lidé z několika původních kultur přijali za svou spritualitu jednot. Týden sjednoceného světa nám umožnil, abychom ji mohli rozšířit v indiánských komunitách v Andách. V rámci programu Týdne sjednoceného se vydáme s mladými lidmi žít v různých komunitách předků, což vyvrcholí Festivalem za mír. Bude znamení jednoty severu a jihu v polovině světa. Na událost zeveme ve farnostech, v různých skupinách, členy jiných církví a hnutí, skrze sdělovací prostředky – rádio a televizi. Aby měl tento záměr nějaký dlouhodobý cíl, vytvořili jsme projekt, který bude pokračovat, a sice: „Trvalé školy míru“. V přípravných pracích vyšlo najevo, že jde o náročný proces, kde vystupuje do popředí odlišnost myšlení a práce každého z nás. Současně nás to vedlo k lásce, abychom se učili jeden od druhého. Až dosud je odezva na světové rovině na náš projekt malá, ale nedělá nám to starost, protože Bůh zasáhne. Počítáme s vámi.

07) Brazília – skúsenosť AFAGO

Tecris: AFAGO je nevládní společnost v San Paolu v Brazílii. Dala jí zrod skupina mladých lidí na konci 70. let, kteří přijali za svou výzvu Chiary Lubichové „Dát život za svůj lid“, což znamená usilovat na vlastním území o přispění k řešení sociálních problémů. Vyslechneme si Adrianu.

Adriana Rocha: Můj vzťah so svetom prechádzal umením.

Ako môžem tvrdiť, že som zjednotená so svetom alebo veriť v univerzálne bratstvo, ak nepodelím svoj život s ľuďmi, ktorí žijú v mojom meste, v mojej krajine?

Pocítila som, že moja skúsenosť, ako umelkyne, sa potrebuje rozšíriť.

Jedna naša priateľka zo Sao Paula nám povedala, že pozná 3, 4 rodiny v jednej veľmi chudobnej komunite vo štvrti Pedreira.

Maria Jorge: Pracovala som s priateľmi zo San Vincenzo. Ich hlavným objektívom bolo pomáhať ľuďom v núdzi. Ligia, ktorú som poznala, raz prišla do farnosti s prosbou o pomoc.

Adriana: Išlo o malé domčeky postavené obyvateľstvom uprostred lesa. Boli to maličké obydlia z plechu, kartónu, dreva zozbieraného v okolí.

Prišli sme sem a postupne sme sa začali zoznamovať.

Zo začiatku sme sa venovali deťom; každú nedeľu som sa chodila do tejto komunity s nimi hrať. V roku 1984 sme sa rozhodli, že sa spoločne pustíme do riešenia toho, čo je najpotrebnejšie, teda to ich bývanie. Navrhli sme, aby sa pracovalo v *tímoch*: vytvorili sme 5 skupín z rodín, a každá rodina si mala vybudovať svoj dom a ďalšiu skupinu 4 rodín. Bola to veľmi náročná práca, lebo – samozrejme – nemali sme peniaze ani na jednu stavbu.

Nikto z nás nemal peniaze, boli sme študenti, a chceli sme vybudovať celú komunitu.

Takže v tých rokoch sme podnikli mnohé a rôzne aktivity: bazár, oslavy, išli sme žiadať materiál od stavebných firiem. Ďalšou činnosťou bolo v nedeľu ísť na najväčšiu ulicu San Paula, La Paulista, a vždy keď na semafore naskočila červená, pribehli sme k autu a za minútu sme museli vysvetliť našu skúsenosť a požiadať o príspevok. Mnoho peňazí sme dostali práve z tejto činnosti.

A tak sa v roku 1993 založila nezisková organizácia AFAGO, ktorá prijíma deti v kritických situáciách a ponúka im alternatívnu napríklad sociálno-vzdelávaciu činnosť, divadelné workshopy, informatiku, hudbu, šport. To pre tých najmenších. So staršími začneme s formáciou v nejakej profesii.

Bruno: Prv než som prišiel do AFAGOa, vôbec sa mi nechcelo stať dospelým alebo študovať, pretože som viac potreboval niečo iné, napríklad jedlo.

Mayara: Až keď prídeš do AFAGOa začneš chápať, kto si. Osobne mi AFAGO pomohlo pochopiť, že ja sama môžem mať v rukách svoj osud.

Adriana: Myslím, že *zomrieť za svoj ľud* je dnes rovnaké ako *zomrieť za svoj ľud* v '79: každý z nás by sa mal pozrieť okolo seba a položiť si otázku: *čo môžem urobiť pre svojich?*

08) Moskva – krídla nádeje

Tecris: 12. února došlo v Havaně k historickému objetí papeže Františka a patriarchy Kirilla. Vydali jsme se do Moskvy, abychom se setkali s několika lidmi z Hnutí fokoláre, kteří žijí v tomto hlavním městě Ruska.

Speaker

Moskvu, srdce ruského pravoslavia, zohrieva prvé objatie Patriarchu Kirilla a pápeža Františka. Tu jedna malá komunita, roztratená medzi 18 miliónmi obyvateľov v sebe živí sen jednoty, ktorý dáva nádeji krídla.

Sergej Jartsev, obchodný poradca

V posledných dvadsiatich rokoch sa tu zmenilo veľa vecí. Prešli sme od okamihov objavu Boha, až do každodenného života so svojimi problémami. Aj pre mňa osobne to bol silný objav, rovnako ako pre mnohých iných v našej zemi. V našej komunite máme privilégium, lebo sme svedkami toho, čo koná Boh v týchto chvíľach, až treba byť ticho, len to sledovať a snažiť nepokaziť to... Dúfam, že to bude takto pokračovať. Mne je aj naponáhlo...

Galia Abaturová, žurnalistka

Som žurnalistka a jedného dňa mi navrhli urobiť rozhovor s jednou lekárkou Monikou Mayerhoferovou, ktorá tu prišla pracovať. Raz mi začala rozprávať o Hnutí. Nikdy by som si nepomyslela, že aj v štyridsiatke človek môže zmeniť svoj život. Keď sa asi pred 10 rokmi vydala moja dcéra v kostole, s ľútosťou som si uvedomila, že ja s manželom žijeme dlhé roky bez sviatosti manželstva. Tak pred ôsmymi rokmi sme sa zosobášili v kostole. Urobili sme svoje kroky k Bohu a pustili sa na našu cestu.

Oleg Stepurko, hudobník, skladateľ

Keď sa v živote prihodiť tragédia, Boh ti vždy pošle nejakú radosť. V našej farnosti zavraždili otca Alexandra Mena. Všetci sme zostali ako ovce bez pastiera. Ale Pán nám za neho poslal Hnutie a Chiara Lubichová sa stala našou matkou, ktorá nás prijala.

Moji študenti sú veľmi mladí a pre nich je veľmi ťažké porozumieť spiritualite, lebo nevyrástli v kresťanských rodinách. Ja presadzujem princíp Hnutia, že netreba kázať, ale takto žiť. Často dostávam nadšené listy: „Vy ste tu najlepším pedagógom... Rozprávate nám úžasné veci...“ V tomto bode začnem hovoriť otvorene: „Ja som nič, som prázdno, a všetko, čo mám, mám od Boha.“

Griša Šilo, hudobník

Prežil som pomerne ťažké detstvo. Nepoznám otca a vyrástol som v detskom domove. Bol som uzavretý, zablokovaný, ale krok za krokom som sa naučil budovať vzťahy a tiež sa darovať. Pracujem ako hudobník, cestujem po celej krajine, a s mojím povolaním sú spojené všetky pokúšenia spojené s mojím povolaním. Niektorí sú prekvapení, keď zistia, že verím v Boha, lebo sa snažím hovoriť to, čo si myslím, lebo inakšie už nemôžem robiť. Ale prijímajú ma tého, aký som a zatiaľ ma neprepustili.

Taňa Minakova, ekonómka

Boha som poznala, keď som mala 18 rokov skrze moju priateľku. Do môjho života vstúpilo niečo, niekto, kto mi dal zmysel môjho života a mojej realizácii. Vyštudovala som ekonómiu. Dupočila som sa, že Chiara Lubichová otvorila nový projekt: ES. Pochopila som, že toto je moje povolanie. Konečne teraz sa zrodil môj prvý projekt, ktorý spolupracuje s jedným sociálnym podnikom. Dúfam, že vytvorí nielen pracovné miesta, aby sa ľuďom pomohlo, ale aj ukáže na Boha, aby ho mohli poznať aj iní.

Ieromonaco Giovanni

Väčšina členov Hnutia sú pravoslávni, ako aj je väčšina obyvateľstva Ruskej federácie. Je tu niekoľko katolíkov, protestantov, alebo niektorí nie sú kresťania, alebo si ešte neurobili presné rozhodnutie. Je to veľmi zjednotená komunita, v ktorej príslušnosť k jednej alebo druhej tradícii sa považuje za bohatstvo. Je to v istom zmysle už prorocká skúsenosť: patriť akoby do jednej cirkvi. To, čo rozdeľuje Katolícku a pravoslávnu cirkev, je predovšetkým minulosť, história, plná nedorozumení, vojen, mnohých negatívnych príhod. A uzdraviť to môže len kladná história, história so znakom „+“ na začiatku.

Mons. Ivan Jurkovič, apoštolský nuncijs Rusko

Jednota v Moskve. Myslím, že existuje málo miest na svete, kde by jednota bola taká dôležitá ako v Moskve. Nazdávame sa, že Moskva je zemepisne dôležité mesto, ale význam Moskvy je práve náboženský. Cirkvi sa rozvinuli podľa rôznych pravidiel, ale sledujú to isté evanjelium. A to sa ukázalo ako ekumenické hnutie. A živila ho spiritualita a veľké charizmy. Jednota sa stala imperatívom. Toto storočie charakterizujú hlavne ťažkosti v Európe, také krátkozraké, a vyriešilo sa to stretnutím pápeža Františka a patriarchu Kirilla v Havane.

p. Alexander Borisov, farár v Svätých Kozmu a Damiána

Čo sa týka stretnutia patriarchu Kirilla a pápeža Františka, môžem povedať, že v Rusku sú na to rôzne názory. Je to ale veľká radosť, že hlavy najväčších cirkví sa konečne stretli. A verím, že svet, v ktorom sa rozdeľujú všetky sociálne skupiny, národy sa rozdeľujú, jeden od druhého, dokonca aj susediace národy, ako Ukrajina, Rusko a podobne, a dúfame, že toto stretnutie zmení aj vzťahy medzi krajinami a rôznymi národmi.

Alla Fedotcheva, Fashion design

Žiaden kresťan nemôže byť spokojný, pokiaľ nie je medzi kresťanmi jednota. Čo znamená stretnutie patriarchu Kirila s rímskym pápežom Františkom, pre nás v Moskve, v Rusku, kde žijeme? Dalo to nádej, pokoj, perspektívu, že zjednotený svet je blízko.

„Bude potrebný čas, ale z malej rastliny Ideálu vyrastie veľký strom.“

Chiara Lubichová napísala Tatiana Zhukovej do Moskvy – 3. mája 1997

09) Telefonát s pátrom Lucom Bìnóm – Dielo pre Kazachstan

Tecris: Máme zprávy z Moskvy i od malých komunit v Kazachstánu. Měli by být na telefonu: Luca Báino a jeden františkán, který bydlí v Taldykorganu, několik kilometrů od čínské hranice. Jsme rádi, že Tě slyšíme. Jak se daří?

Moderátor: Děkuje všem z Moskvy, děkuje za vaše příběhy. Zůstaneme ještě ve stejné oblasti, jen se přesuneme do Kazachstánu. Je tam Luca Baino – františkán, který bydlí v Taldikorganu. Měl by být teď na telefonu.

Bratr Luca: Ano, mluvím jen já, protože už je tu hluboká noc. Naše farnost, Taldikorgan, je zasvěcena P. Marii Guadalupské. Ta se, kupodivu, podobá kazašskému národu. V naší farnosti jsou lidé, kteří pocházejí ze sovětských časů. Byly to časy, kdy babičky tajně křtily své vnuky a předávali jim víru. Jedenkrát do měsíce se scházíme na Slovo života. Je tu mnoho náboženství, samotná vláda všechny podporuje a lidé žijí v klidu. Jsme napojeni na fokoláre v Moskvě a minulý rok jsme se zúčastnili Mariapoli v Petrohradě, kam pojedeme i letos. Slova života se účastní i několik pravoslavných. Jsme rádi, že můžeme Slovo převádět do konkrétního života. Každý rok organizujeme koncert, a sice o Letnicích. Sdílíme společně i hlavní liturgické svátky. Využívám příležitosti, abych pozdravil všechny, na celém světě a všichni jste zváni, abyste nás navštívili.

Moderátor: Děkuje, bratře Luco, všechny pozdravujte.

Bratr Luca: Ano, ano, vyřídím.

10) Dialóg: Maria Emmaus Voce a Jesus Moran

Tecris: OnCity, oživme svá města: Setkání zaměřeného na občanskou společnost se v Castलगandolfu zúčastnilo na 900 lidí z třiceti zemí. Odborníci, studenti, kteří se angažují ve společenském a politickém životě. Tento život přináší spoustu nových směrů a zkušeností.

Také Emmaus, Jesús, které zvu sem, se tohoto setkání zúčastnili. Chtěla bych se vás zeptat, jak vidíte tyto příběhy a dialog, který vyvolaly.

Tecris: Oncity – oživme svá města. Setkání zaměřeného na občanskou společnost se v Castalgandolfu zúčastnilo na 900 lidí ze 30 zemí. Byli to odborníci a studenti, kteří se angažují ve společenském a politickém životě. I tady život přináší spoustu nových směrů a zkušeností. Emmaus a Jesusi, vy jste se zúčastnili tohoto setkání také. Chtěla bych se vás zeptat, jak vidíte tyto příběhy a dialog, který vyvolaly.

Emmaus: Já bych skoro chtěla zapomenout na OnCity, protože to, co jsme zažili v minulém týdnu, prožíváme teď. Myslím si, že nám to vše ukazuje, že vedle světa, který se zdá být zcela dezorientovaný, jsou tu samá rozdělení, nejhorší zlo, existuje tu další svět. Není to jenom myšlenka, ale existuje svět, lidé, kteří žijí pro jednotu světa, jsou tu lidé, kteří žijí pro bratrství všech lidí a slyšeli jsme to z jejich zkušeností. Co myslíš? Myslím si, že i toto kolegamento má právě tento význam: není nás jen 900, ale všichni jsme nyní spojení, abychom si řekli, že máme sílu a jsme silou. Jsme silou. To co se mi zdá, že vešlo do popředí, ze všech zkušeností a ode všech lidí, ať už tady nebo na setkání OnCity, je toto: Řekneme si: ale co můžu udělat já? A začali něco dělat. Začal třeba jeden člověk a změnil něco ve světě. Vnímali jsme, že tito lidé měli sílu začít, protože se necítily být sami. Měli za zády spoustu lidí, kteří žili stejným ideálem. Tak byli schopni dát za to i život, dát všechno vsázku, jenom aby něčeho docílili. A já jsem si říkala: To je tak silné! Jeden člověk, který má sílu celého těla, které je za ním, může udělat určitě zázraky! Tak jako může člověk s výbušninou způsobit něco hrozného, tak může člověk přinést explozi života. Může udělat zázraky. A myslím si, že nás to posiluje.

Jesus: Keď uvažujem nad tým, čo hovoríš, tento kňaz v Kazachstane, alebo aj všetci, ktorí tam žijú, zaiste cítia, že ich posilňuje ten ľud, ktorý žije rovnakým spôsobom. Pre nás Kazachstan je zdanlivo veľmi ďaleko a je to obrovská zem a sú to veľké výzvy... aby aj oni cítili, že sú súčasťou toho istého tela, ktoré má jedno srdce, ktoré pulzuje tým istým spôsobom.

Na OnCity sme si spomenuli na ten krásny text od Chiary, ktorý poznáme pod názvom Vzkriesenie Ríma, pretože Chiara ho napísala krátko po období prežitia toho mimoriadneho obdobia v roku '49, v lete. Potom prichádza do Ríma a videla to vojnu zničené mesto... Rím.

Mala vnútri toto silné svetlo a túžbu po bratstve. A tak sa dívala na Rím týmito očami, týmto pohľadom a berie na seba akoby všetky bolesti, s ktorými sa stretáva. Boli to mrzáci, slepí ľudia, ľudia slepí vnútorne i fyzicky a hovorí: musím v nich vzkriesiť Krista. Mala také silné presvedčenie v lásku k bratovi, že hovorí: ja v nich vzkriesim Ježiša. Čiže vzkriesenie Ríma je vlastne to, čo by mal urobiť každý z nás. Každý deň by sme mali takto konať, v meste, či na dedine, v malom či veľkom meste, kdekoľvek, s vedomím, že musíme ísť a vziať na seba bolesti druhých, jednať s nimi ako s bratmi a vedieť, že za nami je celé to telo, ktoré koná rovnakým spôsobom, možno je vzdialené na tisícky kilometrov, ale sú.

A spomenul som to aj nedávno..., že v časopise Nuova Umanità vyšiel príbeh o svetle, kde Foco hovorí, že ony chceli byť ako zapálené svetlá, ako hviezdy. A ak sa Boh na nich pozrie, aby boli ako hviezdna obloha. A pred súčasnými mnohými problémami, nemáme inú odpoveď, len ten náš osobný protagonizmus. Samozrejme, nie sme to len my, s nami sú aj mnohí ďalší, ale v podstate je to tak.

Emmaus: Vzpomínám si na píseň od skupiny Gen Verde, kde se říká: Nejsem superhrdina, ale věřím v nás. Nikdo z nás se necítí být superhrdinou, ale věříme v nás. Tím můžeme jít „do boje“. A můžeme začít od tohoto kolegamenta: sdílet všechny strachy, úzkosti, bolesti, všechny pochybnosti, které musíme pociťovat i my na své kůži, protože jsme součástí tohoto lidstva. Musíme se upřít na velikou naději, máme velkou sílu, protože nejsme superhrdinové, ale věříme v nás, společně. Věřím, že by s tím souhlasil celý svět, protože společně můžeme něco vytvořit a udělat. A jak to „něco“ udělat? Myslím, že nám to nikdo neřekne lépe než Chiara, kterou si teď vyslechneme právě s touto duší. Řekneme si: Co bys nám, Chiara, poradila, abychom vybudovali tento svět. Chiara mluví o takové speciální lásce a touto láskou chceme i my milovat svět.

11) Chiara Lubichová – bratrství se vytváří jenom speciální láskou

Bern, 4. září 2004

*Setkání Hnutí jednoty - 'Bratrství v politice: utopie nebo nutnost?
(odpověď na otázku)*

(...)

Bratrství se uskutečňuje jen díky zvláštní lásce. Je to láska, která je určená všem, tak jako Bůh Otec sesílá déšť i slunce na smutné, zlé i dobré. Není to láska, která se zaměřuje pouze na příbuzné, přátele a některé lidi, ale zaměřuje se na všechny. A to už je trénink. Kdybychom si z tohoto setkání odnesli jen předsevzetí, že budeme milovat každého, koho potkáme, nakolik je to možné, a pokud jsme křesťané, budeme v nich vidět Krista, protože on řekne: „Mně jsi to učinil, mně jsi to učinil“, podle mne bychom již hodně získali, protože by odtud odstartovala křesťanská revoluce.

Ale tato láska, která je pro bratrství nutná, není tolerance, ale je i tolerantní, není solidarita, ale je také solidární. Je to něco jiného, protože je to samotná láska Boží. My křesťané říkáme, že je vložena do našich srdcí Duchem svatým. Je to láska, která miluje jako první, nečeká, až bude milovaná. Začíná jako první, zajímá se o druhé. Samozřejmě, aniž by je vyrušovala. Začíná jako první a nečeká, že bude milovaná. Obecně v lásce se vždy čeká, až bude někdo milován, aby mohl milovat. Ale zde jde o lásku, která začíná jako první. Je třeba od toho začít, tak začala revoluce. Jako naše hnutí se rozšířilo do všech končin země, ne natolik naší činností, ale působením Božího charismatu. Protože když začneme tady, s vědomím, že je třeba milovat všechny a začít vždy jako první, aniž bychom čekali - tady to začíná, to je evangelium. Chápete, co je evangelium? Toto je evangelium.

Dále je to láska, která není sentimentální, není to platonická láska, není to láska nekonzistentní, ale láska konkrétní, která se s milovaným člověkem sjednocuje. Jestliže je nemocný, cítí se s ním nemocná, jestliže se raduje, raduje se s ním, jestliže něco dokáže, jako by to dokázala i ona. Jak říká sv. Pavel: stát se pro všechny vším, stát se chudým, nemocným s druhými. Sdílet, to je ta láska, konkrétní láska. Tedy láska, která je určena všem, která začíná jako první a musí to být láska konkrétní.

A potom je třeba milovat druhé jako sebe, tak to říká evangelium. Tady moje kamarádka Eli, která je v sále, jsem já, protože ji musím milovat jako sebe, jako Chiaru, jako miluji sebe. A stejně tak Kláru, musím ji milovat jako sebe... I tu další paní musím milovat jako sebe, další paní také jako sebe. Protože toto je evangelium. To je velmi důležité. Kdypak milujeme druhé jako sebe? Jako bychom se určitým způsobem přemístili do toho druhého, abychom ho milovali jako sebe. Když potom tuto lásku žije více lidí, stane se vzájemnou, protože já miluji Mariuse, Marius miluje mne, miluji Kláru, Klára mě... Toto je vzájemná láska, která je perlou evangelia. Ježíš řekl: dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás. A řekl, že je to přikázání „jeho“ a „nové“. Jeho. Proto je souhrnem evangelia, je základem bratrství. Co chceme...? Co můžeme dělat my, abychom byli navzájem bratry, než se milovat, milovat se, jako nás miloval on. Byl dokonce připraven dát život za nás.

Je třeba to vše mít na mysli.

Uvědomovat si, jaká je ta láska. A teď odpovím tomu pánovi. Jak je myšlený ten vztah s druhými? Je myšlený formou dialogu. Musím v druhém vidět člověka, s kterým mám vést dialog. Ale abych mohla vést dialog, musím ho znát. Musím tedy vstoupit do druhého člověka. Nejde o to, abych já byla v popředí, ale snažit se pochopit druhého, nechat druhého, aby se vyjádřil. (...) Je třeba vstoupit do druhého, umožnit, aby se druhý otevřel, nechat druhého hovořit, aby v nás cítil prázdno, schopnost ho pochopit. A tehdy se stane, to je naše zkušenost, že také ten druhý, když je milován, chápe, a tedy rád vyslechne, co řekneme my.

K dialogu papež říká jednu nádhernou větu. Tehdy je třeba dát naši pravdu, tu, kterou my myslíme, ale aby to bylo „ohleduplné hlásání“. To znamená hlásání, které respektuje názor druhého, které nechce jednat jako proselyta, nechce druhého nutit.

Toto je dialog, který máme vést, pane, a je základem našeho života, univerzálního bratrství.

12) Závěrečný pozdrav

Tecris: Těmito náročnými slovy se rozloučíme a setkáme se v sobotu 18. června ve 20 hodin. Jako vždy se od zítřka můžete podívat na všechny dnešní zprávy. Můžete je sdílet na sociálních sítích. Loučíme se všem a do Asie přejeme dobrou noc.

Loučíme se se všemi a přejeme dobrou noc do Asie! Wan an.

Nashledanou 18. června.